

gør man paa Hjemmet ikke opmærksom paa, nej, blot herud af Døren med dem paa en brutal og hoven Maade. Saaledes er Professor Panums Optræden. Jeg tror, det kunde være rigtig godt, om denne Herre fik lidt at vide om, at paa den Maade kan man ikke optræde.

Men der er andre Ting paa dette Hjem, som er højst uheldige. Der er to Afdelinger paa Hjemmet, og paa den ene af dem opdrager man Børnene der dels til at være Skomagere, dels til at være Skrædere o. s. v., de har Værksteder paa Hjemmet, og det er sikkert en udmærket Instruktion, Børnene faar, den ledes udmærket godt, saa vidt jeg da har kunnet skønne, jeg er kommet der adskilligt. Men den anden Afdeling, som kaldes Skoleafdelingen, er det rent galt med. Disse Børn skulde jo helst, naar de havde været paa Hjemmet et Par Aar eller saa, kunne gaa ud i Livet og arbejde saaledes, at de helt eller delvis kunde ernære sig selv, men dertil opdrager man dem ikke, nej, man opdrager dem til Damer. De maa ikke rede deres Senge selv, de maa ikke vaske deres Spiseredskaber op selv, Bordet bliver dækket for dem, og naar Bordet er dækket, bliver Fløjdørene slaaet op, og saa gaar de ind og sætter sig, og saa har de Opvartning o. s. v., og saa for Resten syer de Hedebo-syning. Det er nu ikke noget, der er i synderlig høj Kurs. Jeg skal nævne et Eksempel paa, hvad det har ført til. Vi har fra det samme Hjem, som jeg nævnedes før, og af samme Grund sendt et Barn derind. Da hun var paa Hjemmet i Fredensborg, kunde hun udmærket godt bestille noget. Hun havde Træben, det var det hele, der var i Vejen, og hun kunde delvis ernære sig selv allerede den Gang. Men efter at hun saa i 3 Aar har været paa Hjemmet for vanføre, er hun ganske ødelagt. For det første blev der, da hun var kommet derind, øjeblikkelig skrevet til Helsingør Fattigvæsen, under hvilket hun direkte sorterede, at hun kunde virkelig ikke gaa med saadan et almindeligt Stokkeben derinde, hun skulde have et kunstigt Ben til 250—300 Kr. Vi sagde Nej, men paa en eller anden ubegribelig Maade fik de trumfet deres Forlangende igennem, Følgen er, at Pigebarnet kan slet ikke gaa nu, hun slæber dette tunge Ben bag efter sig. Men dernæst er hun blevet opdraget til Dame, og nu kan hun kun sy Hedebo-syning. I Stedet for, at hun skulde kunne gaa ud og i alt Fald fortjene sin Føde, er Forholdet det, at efter at vi har faaet

hende fra Hjemmet for vanføre, har vi forsøgt med hende forskellige Steder, og nu maa vi betale 30 Kr. maanedlig for hende for Kost og Logi for overhovedet at skaffe hende Opholdet. Det kan ikke være Statens Mening, at Hjemmet for vanføre skal drives paa den Maade. I saa Henseende vil jeg ogsaa bede den højtærede Minister se en lille Smule til.

Jeg tror, der ligger en hel Del saadanne Anstalter omkring i Landet, hvor vi til ingen Verdens Nytte kaster en Mængde Penge bogstavelig talt i Rende-stenen, fordi der ingen Kontrol er, der er ingen Orden med de Ting, de gaar paa bedste Beskub o. s. v.; naar det er gaaet saadan i saa mange Aar, faar det Lov til at gaa fremdeles paa samme Maade. Man skulde begynde at rydde op i de Sager, og jeg er ikke saa vis paa, at der ikke kunde tjenes Masser af Penge ind for Statskassen — og for Kommunekasserne med for den Sags Skyld —, naar der blev ført et effektivt Tilsyn med Institutioner af den Art. Det er det, som har været min Hensigt med at drage disse to Ting frem her i Dag, at anmode den højtærede Minister om at undersøge, om der ikke kunde gøres noget i den nævnte Henseende. Jeg mener, der kan gøres meget, og at Staten og det offentlige i det hele kan staa sig udmærket ved at anstille en Undersøgelse.

Jeg har saa blot en lille Sag til at omtale, den vedrører Statistisk Departement. Der er i Statistisk Departement ansat nogle Damer som saakaldte Ekstraskrivere. Disse Damer har været der vistnok fra 5 til 17—18 Aar, de er i Virkeligheden fast ansatte, og der vilde sikkert ikke være Tale om nogen Sinde at afskedige dem, thi man kan simpelthen ikke undvære dem, det gælder i alt Fald de fleste af dem. De har, mig bekendt, til Finansministeren indgivet Andragende om at komme under de samme Forhold som Skriverne og Budene i Ministerierne i øvrigt, hvilket vil sige at komme paa en Be-gyndelsesløn paa 1,000 Kr., stigende vistnok til 1,800 Kr. Der er sket det mærkelige — det findes paa Finansloven —, at af de 14, tror jeg det er, har man pillet de 4 ud og givet dem en Løn paa 1,500 Kr., men de andre faar ingenting. Det forekommer mig at være en Smule uretfærdigt, saa meget mere som de fleste af disse Damer skal leve af deres Arbejde, og de kan ikke leve af en Løn paa 50—60 Kr. om Maaneden, hvilket er det Honorar, de faar for det Arbejde, de udfører, og de arbejder vel at mærke lige